

Co stalo se stalo

Hana Zagorová

To, co mi píšou je život sám,
nechtějí jenom autogram,
neznámí lidé a jak mi věří,
že snad jim porozumím.

Kde mám tu moudrost, kde rady brát.
Přátelé v úzkých žhaví drát.
Má linka slouží a kdo se stará,
že nesvá být taky smím.

To nejde jít světem jen tak beze škod.
I bolest je krása a přijde ti vhod,
jen přestat tu chvíli než načechráš peří,
zas někomu svěříš rád svůj kód.

Co stalo se, stalo a jedeme dál.
Tak zamkni ty dveře, ten zapadlý sál.
Když tamtamy hlásí tvé hubené časy,

spal za sebou most vzdechů,
sám ho spal.

Slova, jen slova dá se tak říct,
však v pravou chvíli zmohou víc,
jako stisk ruky a úsměv k tomu,
to někdy stačí, to znám.

Samota tísni a je to past,
co z ní se rodí může zmást.
Tam, kde jsou stíny, světlo být musí,
tak hledej dál třeba sám.

Líp ve dvou, to ano, však jsou chvíle ztrát.
Být sebou, jdu středem a nic nedám znát.
Jen zaplať svůj omyl, ten účet tě vzkřísí
až dnes bude kdysi, smíš zas brát.

Co stalo se, stalo a jedeme dál.

Tak zamkni ty dveře, ten zapadlý sál.
Když tamtamy hlásí tvé hubené časy,
spal za sebou most vzdechů,
sám ho spal.

Život ten autor,
jak sem tam zdá se, ztrácí švih,
vymyslí příběh, všechno by hrálo,
jen scén je málo zábavných.

Ty zkoušky, ty léčky a projdeme zas
i s úsměvem v slzách je zvládneme včas.
Jen o vlas, co na tom, zas věříme zvěsti,
že prý už je štěstí blízko nás.

Co stalo se, stalo a jedeme dál.
Tak zamkni ty dveře, ten zapadlý sál.
Když tamtamy hlásí tvé hubené časy,

spal za sebou most vzdechů,
sám ho spal.

tadada...

Když tamtamy hlásí tvé hubené časy,
spal za sebou most vzdechů,
sám ho spal.